

Càntut

Cançons de tradició oral

La dama de París

Pepa Quintana i Agustí, Vilademuls

1.A Pa - rís n'hansas-cutu-na da - ma ros - sa c(u)m un fil d'or; (la)se(u)ma - re la('n) pen - ti-
re la('n) pen - ti - na - va ia(m)b u - na pin - te - ta d'or; (la)se(u) ti - a li('n) fa les
6 a li('n) fa les tre - nes del ca - bell de(n) dos en dos: ca - da tre - na hi ha u-na
na - va ia(m)b u - na pin - te - ta d'or. I a - di - ós, An - na Ma -
tre - nes del ca - bell de dos en dos. I a - di - ós.
per - la, ca - da (b)er-la un a - nell d'or. I a - di - ós, An - na Ma -
10 ri - a, ro - ba - do - ra del meu cor, i a - di - ós. 2.(La)se(u)ma -
ri - a. 3.(La)se(u) ti -
1. || 2.

4. (El) seu germà se la mirava
i a(m)b un ull molt piadós:
- Que si no en fossim germans
ens casaríem los dos.
I adiós, Anna Maria,
robadora del meu cor, i adiós.

5. (I que se demés) n'hi havia
i a l'iglesia van los dos;
en allí a l'entrant de l'iglesia(a),
el(s) sant(s) relluen tots.
I adiós, Anna Maria.

6. En allí a l'entrant de l'iglesia(a)
el(s) sant(s) relluen tots;
en allí a l'aig(u)a beneita
i els anells hi cauen tots.
I adiós, Anna Maria.

7. (El) capellà que en diu la missa
n'ha perduda la lliçó;
(con) ne diu "dones de viscu",
quina dama que en veig jo.
I adiós, Anna Maria.*

*L'última estrofa, que no hem inclòs per manca d'espai, pot consultar-se al web.